

Nr 213.

Av herr **Fjellman m. fl.**, *angående vidtagande av mera systematiskt anordnade åtgärder för vårt lands skyddande mot mul- och klövsjukan.*

Med stor energi och offervillighet har staten ingripit för att bekämpa mul- och klövsjukan i vårt land, och kraftiga medel hava tillgripits för att hindra smittans införande utifrån. De vidtagna åtgärderna, vilka gå ut på att begränsa samfärdseln och handelsutbytet, hava, utan att visa sig fullt effektiva, medfört en del olägenheter.

Mul- och klövsjukan har nu åter hemsökt vårt land, och faran för densamma kommer säkerligen att kvarstå en lång tid framåt.

Det torde därför vara av behovet påkallat att taga under överbäggande, huruvida ej en mera definitiv ordning mot skyddet av smittofara än det nuvarande, på undantagsbestämmelser och licenser vilande systemet borde införas.

Vid flera tillfällen hava dessa bestämmelser lagt hinder i vägen för vår export och komma säkerligen, om de upprätthållas, att i framtiden visa sig än mer hinderliga, ju flera möjligheterna till handelsförbindelser med de Baltiska staterna och Ryssland bliva.

Den största faran för sjukdomens överförande anses vara personberöring.

Emellertid föreligger intet hinder för utläningar, även om de komma från med mul- och klövsjukan besmittade orter, att fritt besöka vårt land, gå ut och in i ladugårdarna och beröra djuren.

Så länge de ej hava för avsikt att göra inköp, få de tillträde överallt, men skulle de vilja inköpa några djur, göra myndigheterna genast svårigheter och uppställa villkor. Exempelvis kan anföras, att under det utläningar hava fritt tillträde till andra marknadsplatser och marknader, är det för dem förbjudet att besöka marknadsplatsen i Malmö, varifrån dock de största möjligheterna till export föreligga.

År 1923 inköpte lettiska lantbrukscentralföreningen ett antal avelsdjur från Sverige. Malmöhus läns hushållningssällskap gjorde den 20 april samma år ansökan hos kungl. medicinalstyrelsen om exportlicens för dessa. Vid ansökan var fogat ett officiellt lettiskt intyg, att Lettland var fritt från svårartade kreaturssjukdomar. — Ansökan avslogs emellertid med motivering, att kungl. medicinalstyrelsen icke satte någon tilltro till ifrågavarande lettiska intyg.

Ehuru intet hinder hade förelagat för de lettiska köparne att komma hit och köpa djur, vilka utan licens kunnat transiteras genom Tyskland till Lettland, gick denna affär om intet, dels på grund av att de lettiska

myndigheterna kände sig kränkta av medicinalstyrelsens uttalande, dels ock på grund av att de köpta djuren under transiteringen genom Tyskland skulle bliva av tyska staten beslagtagna. Letterna gjorde i stället ifrågasvarande inköp hos danskarna och engelsmännen, vilkas officiella myndigheter gjorde allt för att underlätta avelsdjursexporten.

Tecken finnas dock, som tyda på att statsmakterna finna, att ovan nämnda export bör understödjas; såsom att statskredit ställes till förfogande, en lantbrukskonsulentbefattning i Balticum föreslås, anslag för deltagande i lantbruksutställningar planeras m. m.

Men allt detta blir meningslöst, om icke de nuvarande bestämmelserna till hindrande av införsel av mul- och klövsjuka modifieras.

En lantbrukskonsulent kan ej vara till verklig nytta för vår export, om han ej vet, att en av honom anskaffad köpare verkligen kan få exportera djur från Sverige.

Då det är ytterst angeläget för det svenska jordbruket att få exportmarknaden upparbetad, våga vi vördsamt hemställa,

det riksdagen måtte ingå till Kungl. Maj:t med en skrivelse, att en mera systematisk anordning av åtgärder för vårt lands skyddande mot mul- och klövsjukan måtte vidtagas, så att dessa åtgärder ej komma att verka hämmande på exporten av avelsdjur och så att nuvarande licenssystem avskaffas.

Stockholm den 19 januari 1924.

J. Fjellman.

Dan Poppius.

Harry Weibull.

I motionens syfte instämma:

Sven Person.

A. Henrikson.